

Брисање геноцида над Србима

Пише: Борис Алексић

Прошло је једанаест дугих година од највећег етничког чишћења у Европи од краја Другог светског рата (протерано је преко 233.000 људи). Августа 1995. године територија Републике Српске Крајине (РСК) у потпуности је етнички очишћена од српског народа. Већина становништва је избегла. Они који нису стигли, или нису хтели, измасакирани су као и њихови очеви и дедови педесетак година пре тога, од стране Хрвата. Зло које је стварано дуго и предано уродило је плодом на прагу XXI века. Фрањо Туђман и Стјепан Месић су остварили оно о чему су Анте Павелић и Миле Будак само сањали. Туђман и његов наследник Месић су поставили и основну стратегију Загреба према Србима која се тиче „демографске равнотеже”. Према њиховом пројекту, број Срба у независној Хрватској не сме прећи 3 одсто од укупне популације. Таква је и актуелна политика Павелићевих наследника. Основни циљ хрватске државне политике је да број Срба у популацији буде 3 одсто. Према службеним подацима Хрватске из 1991. године, било је 12,2 посто Срба у СР Хрватској. Десет година касније, 2001. године учешће се svelo на 4,5 одсто. На идућем попису, за десет година, ако се не деси чудо у програму повратка, тај број ће бити сведен на испод 3 одсто. Иначе, уз сву пропаганду УН, већином се вратила старачка популација, радно и плодно неспособна, чија је једина жеља да на вековним огњиштима умре – изумре. Млађи људи не смеју да се врате јер им је повратак отежан бирократским методама, али и отвореним претњама да могу бити ликвидирани.

Поред свега тога, хрватска држава је на прагу уласка у Европску унију! Моћног Западу страдање Срба још увек ништа не значи, а злочине над нашим народом у ЕУ и САД нико не узима за озбиљно. Створена је атмосфера по којој је Србе дозвољено убијати без казне. Фактички, Срби су грађани другог реда, или, будимо отворени – нижа раса.

Годишњицу масакра над српским народом у РСК обележили су и видео снимци злочина над Србима! Видео снимци приказују злочине Алахових ратника „Хамзи”, припадника 505. бужимске бригаде, Петог корпуса тзв. армије БиХ. Уз њих, братски, као и у Другом светском рату припадници „регуларне” Туђманове војске, тзв. Црне мамбе сејали су смрт по српским избегличким колонама. На снимцима се виде убиства Срба на путу Жировац – Рујевац, где је, према подацима „Веритаса”, ликвидирано 400 људи.

Избегличка колона је нападнута са једне стране од 505. бужимске бригаде, Петог корпуса Атифа Дудаковића, а са друге стране од тзв. Црних мамби.

Поменути хрватска јединица припада Другој гардијској бригади тзв. Хрватске војске (ово тзв. стоји јер је ова војна формација створена од група које су изводиле класичне терористичке нападе на ЈНА, тада једину регуларну војску у Југославији, као и на грађане српске националности).

„Црне мамбе” су познате и по нападима на Републику Српску. У Козарској Дубици су у септембру 1995. године покушали да заузму Козару и пресеку линије снабдевања у РС. Том приликом су побили 40 цивила. Будући да су у граду сви војно способни мушкарци били мобилисани, злочинце је дочекала јединица састављена од стараца седе косе (због тога и названа „Беле беретке”). „Црне мамбе” су поражене и отеране из Козарске Дубице. „Беле беретке” су бранећи град убиле 10 хрватских бојовника, које су њихови другови оставили за собом, безглаво бежећи из РС.

Поводом 11 година од агресије на РСК објављени су и видео снимци на којима се види командант тзв. 5. корпуса муслиманске војске како наређује паљење свих српских села на које наиђе његова армада.

Објављени записи су доказали већ годинама изношене тврдње Српске радикалне странке о злочиначкој природи муслиманских и хрватских војних формација. Међутим, њихов међународни значај је био миноран, а саме траке је требало да послуже за унутрашњу употребу, како би грађани помислили да власт нешто ради по питању злочина над Србима (за сада знамо да прогањају искључиво Србе окривљене пред Трибуналом као и чланове њихових породица).

Чињеницу да власт, као и цео тзв. демократски блок занемарује српске жртве није тешко утврдити. Тако споменик деци побијеној у агресији НАТО на СРЈ стоји оштећен (кип је ишчупан из постоља) у сред Ташмајданског парка, без да га ико поправља, већ годинама! Богдановићу и Тадићу то, изгледа, не смета.

Приче појединих домаћих медија да Трибунал у Хагу није имао снимке злочина над Србима док је још могао да подиже нове оптужнице су једноставно небулозне. Најпре, специјални тим при Војсци Југославије је послао тону оригиналног материјала (оригинали су били услов Карле дел Понте да прихвати документа у разматрање) о злочинима над Србима од Загреба до Приштине. У приближно исто време, Документациони центар Републике Српске је слао своја документа у Хаг, затим у ЕУ и САД. Стручњаци РС су издали тим поводом и неколико књига: „Дјеца жртве рата и мира”, „Докази – факта”, „Хронологија 1990 – 1995.”, „Исламски терористи у БиХ”, „Континуитет стратишта и логора”, „Ратни злочини у БиХ почињени према Србима и

ЈНА прије оружаног сукоба и током 1992. године”, „Исламска глобална фундаменталистичка мрежа” (са акцентом на БиХ), као и „Извод из кривичних пријава оптужених за ратне злочине у БиХ 1992 – 1995.”

Исто тако, књига са највеће изложбе о геноциду над Србијама под називом „Геноцид над Србима 1941. – 1945. и 1991, 1992.” аутора Бојане Исаковић, предата је Трибуналу. Вредност изложбе је процењена на 300.000 евра! Две недеље након што је уврштена у званичну документацију одбране Слободана Милошевића, она је запаљена у парохијском дому владике Пахомија у Врању. Незаинтересована полиција до дана данашњег није пронашла починиоце.

Поменути истраживачки центар при ВЈ (ВСЦГ) је угашен на захтев Трибунала! Образложење је било да „нарушава концепцију рада усвојену у Тужилаштву” (која је отворено антисрпска). Наравно, цео пројекат сарадње наше војске и Трибунала у Хагу је ликвидан пошто су за Холандију отпремљени најважнији оригинали докумената који сведоче о злочинима над Србима. Веровали или не, копије нису прављене!

Дакле, као што је познато, представници Трибунала су на објављивање видео снимака злочина над Србима у тзв. „Олуји” одговорили речима: „Жао нам је, нове оптужнице више не можемо да подижемо.”

Као што смо показали, Трибунал је документа о страдањима Срба имао већ неколико година, али му није падало на памет да оптужује своје савезнике.

Међутим, овде долазимо до, замислите само, већег проблема! Будући да је Трибунал формиран од стране исфрустриране Мадлен Олбрајт и центара блиских Демократској странци САД, нико није ни очекивао да ће бити наклоњен истини и правди. Међутим, снажан подстицај оправдању геноцида над Србима долази из саме Србије!

Након уништавања дела документације о геноциду над Србима, тј. бесповратном славу њеног другог дела у Хаг, трећи део архиве је из приватних колекција сакупљен и предат држави како би га она сачувала. Пар месеци након тога грађа се обрела у САД.

Потражимо кривце. Перјанице тзв. демократског блока Горан Свилановић и Жарко Кораћ наглашавају пресудну српску кривицу за злочине. Кораћ чак у ауторском тексту у бањалучким „Независним новинама” истиче да „српске жртве у избегличким колонама сноси кривицу за сопствено страдање”! Немојмо заборавити да је управо ДС Бориса Тадића, Кораћев и Свилановићев заштитник.

На насловној страни загребачког недељника „Вјесник” 18. и 19. фебруара 2006. објављено је: „Јасеновац: Београдски истраживач дошао до хрватских бројки жртава – Београдски истраживач покопао јасеновачки мит” и даље: „Служећи се методом особне идентификације ратних жртава, као једином поузданом, повјесничар Драган Цветковић након десетогодишњег рада утврдио је да су у јасеновачким логорима убијене 80.022 особе, од чега је било готово 60 посто Срба”. Значи, као и Туђман раније, ови хрватски „истраживачи” тврде да је у јасеновачким логорима страдало мање Срба. Затим се у листу „Данас” појављује „историчар” Коста Николић, научни сарадник Института за савремену историју у Београду, који мртав хладан изјављује: „Укупан број српских жртава на целој територији Краљевине Југославије у Другом светском рату је око 530.000. На Јасеновац отпада отприлике од 110 до 125 хиљада људи ... Између 80 и 90 посто су били Срби ...”.

У београдском Дому омладине је промовисана књига Богољуба Кочовића „Сахрана једног мита – Жртве Другог светског рата у Југославији”. Када се појавило прво издање

(штампано у Лондону 1985.) наишло је на похвалу од стране Фрање Туђмана, носиоца тезе „Јасеновац – српски мит”!

На промоцији ових хрватских фалсификата о јасеновачким жртвама у Београду, Дом омладине је био препун. Међу виђенијим званицама су били и познати чланови и функционери ДС Бориса Тадића, попут Десимира Тошића. Тошић је члан политичког савета ДС, а књигу фалсификатора Кочовића која се заснива на виђењу Фрање Туђмана беспоговорно је бранио! Са скупа је поручено да треба заувек „раскрстити са јасеновачким и косовским митом”.

Дакле, овим је идеолошка веза ДС Бориса Тадића и ХДЗ Фрање Туђмана непобитно утврђена. Подсетимо да је господин Ефраим Зуроф, познати ловац на нацистичке злочинце из Центра „Симон Визентал”, изјавио да је Фрањо Туђман неколико година гостио и дворио Иву Ројницу (Туђман га је предлагао и за амбасадора Хрватске у Аргентини), усташког градоначелника Дубровника. Јасно је шта су и ко су уствари заступници Туђманових теза у Србији. Да је ове податке имао Ефраим Зуроф, питање је да ли би се уопште сусрео са Тадићем у својим напорима да усташке злочинце Миљивоја Ашнера (Аустрија) и Ива Ројницу (Аргентина) изведе пред лице правде.

Са друге стране, српски научник др Живојине Ђорђевић је доказао да се поменуте тезе хрватских истраживача и њихових београдских плаћеника заснивају на фалсификатима, тј. да наведени аутори случајно (или намерно) нису користили потпуне демографске карте и документа. Мислећи да је део демографских карти и архива са подручја РСК заувек уништен, они су, по угледу на Туђмана, једноставно драстично смањили број жртава.

Хрватско хемијско и биолошко оружје против Срба

Поједини истраживачи указују на могућност да су Хрвати у спровођењу геноцида над Србима у РСК користили и биолошко и хемијско оружје.

Пуковник Светозар Радишић, аутор књиге „Неокортикални рат” истиче да постоји сумња да су Хрвати примењивали против Срба тзв. хомеопатску потенцијацију. Хомеопатска потенцијација је метод који се примењује у медицини за лечење, пре свега, смањеног имунитета. У хомеотерапији се ради уклањања болести користи иста она супстанца која је у физиолошкој дози узроковала болест. Међутим, сличним методом преображава се инстинкт одржања врсте у његову супротност. Тада се код жртве ствара стање потпуне несигурности. Хомеопатски раствор може бити изузетно опасан препарат уколико делује на неокортекс и психу. Како наводи професор Радишић, према подацима из литературе немачки нацисти су у Кобервицу експериментисали са потенцизованим раствором направљеним од пепела сагорелих младих Јевреја. Објављено је да је др Валтер Јоханес Штајн сведочио да је Јеврејима затвореним у Бухенвалду убризгаван наведени раствор и да су есесовци расипали пепео из гасних пећи по концентрационим логорима. Реагујући на то, скоро сви „људски заморчићи” покушавали су да побегну из Немачке. Уколико су објављене информације тачне, сви изоловани и блокирани простори, какав је био и простор РСК, омогућавају примену тог нехуманог метода. У Републици Српској Крајини налазили су се људи који нису имали могућности ни право да се бране, али су имали све услове да буду прогнани. Хрвати одлично познају метод који је први применио Рудолф Штајнер (1861-1925), рођен у Краљевици у Хрватској. Небо изнад РСК било је доступно свима осим Србима. Сигурно је само једно, напуштање простора РСК било је потпуно, необичајно добро организовано и крајње мистично.

Српско домицилно подручје

Најстарији подаци о Србима на подручју Книнске крајине и Далмације смештају их у VII век. Неки извори сежу и даље у прошлост. Константин Порфириогенит говори о томе да је книнско становништво било крштено за време византијског цара Ираклија (610-642), тј. за време формирања прве војне крајине (Срби су склопили савез са Византијом односно царем Ираклијем о чувању њене границе од упада варвара са Запада). За подручје Лике франачки анали сведоче да су први Срби населили Лик у и основали град Срб 822. године. Срби су тај простор почели насељавати и читав век раније.

У Скрадин као српски град, долазе Грци из Шибеника на службу Божију, будући да су њима цркве отете. Реч је о XIV веку (епископ Никодим Милаша, „Православна далмација”, Нови Сад, 1901).

Проф. др. Јован Илић у свом делу „Број и размештај Срба на територији авнојевске Хрватске” говори о српском првом и другом домицилном подручју. Прво подручје Срби су запосели приликом досељавања на Балкан (југоисточно од реке Цетине), а друго чине подручја Војне крајине, у којима Срби имају етничку већину и у којима живе већ 200-500 година. Срби су у та подручја, за разлику од Хрвата, дошли ненасилно и били су директно потчињени бечком двору. Политичке привилегије Срба од 1690, 1691. и 1695. су поново потврђене 1779. (Милорад Екмечић, „Срби на историјском раскршћу”, СКЗ, Београд, 1999, стр. 22) Ту независност Срби су плаћали крвљу, бранећи Европу од турске најезде. Српске повластице у Војној крајини (1522-1881) су биле толике у односу на Хрватску (Хрватска је од 1102. под угарском влашћу) да су се Хрвати досељавали на њену територију тражећи боље услове за живот. По тврђењу грофа Коловрата, Срби су у искључивој надлежности аустријске политике: *Austriaco Politicum ac Domesticum*, а српска нација је *Patrimonium Domus Austriche*, што значи да није никако *Hungaricus provinciale* (Дејан Медаковић, „Срби у Бечу”, „Прометеј”, Нови Сад, 1998., стр. 19).

За време велике сеобе под патријархом Арсенијем III Чарнојевићем (Црнојевићем) многа ненасељена подручја Угарске су откупљена златом (нпр. у Славонији) како би се Срби населили на њима (види архив СПЦ). Арсеније III Чарнојевић је отписујући дугове краљу купио земљу за свој народ (земљиште је у неким деловима било мочварно па га је пре насељавања требало исушити).

Погледајмо сада шта о тим територијама говори аустријска власт. Када су Хрвати покушали, не први пут, да потчине православно становништво 1790. године, одржан је српски сабор у Темишвару. Срби су тада примили поруку аустријског цара Леополда II, у којој се каже и следеће: „Што се мене тиче, држим да је српски народ и пре рата са Турцима живео у Срему, Славонији и Бачкој, а приликом рата једнодушно у поновном освајању истих предела учествовао, те и сада тамо живи, па да, стога, на те земље и највише права има”. (Слободан Јарчевић, „Изгон Грка и Срба”, ИПА „Мирослав”, Београд, 1998, стр.72).